

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 21640-21641/2556

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น โจทก์ นายอนันต์หรืออ่อน ล้มปัญญา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 312 ตี, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 12, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 12, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 283, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 12, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 86

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วว่า จำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 อายุ 14 ปีเศษ กับผู้เสียหายที่ 3 อายุ 14 ปีเศษและผู้เสียหายที่ 5 อายุ 17 ปีเศษ จากประเทศไทยเพื่อไปค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซีย การที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ติดต่อช่วยทำเอกสารบัตรผ่านแดนและเป็นผู้ขับรถจักรยานยนต์พาผู้เสียหายทั้งสามผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองจากประเทศไทยไปประเทศมาเลเซีย จึงเป็นการสนับสนุนให้จำเลยที่ 3 กระทำความผิดทำให้เป็นตัวการไม่ แต่ต้องระวางโทษเท่ากับตัวการตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคห้า และตาม ป.อ. มาตรา 282 วรรคสี่ การที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 พาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 จากประเทศไทยเพื่อไปค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซีย นั้น ถือได้ว่ามีเจตนาเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการค้าประเวณีเท่านั้น และมิใช่เป็นการรับตัวผู้เสียหายทั้งสามไว้โดยทุจริต จึงไม่มีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 312 ตี แม้ไม่มีฝ่ายใดฎีกาในปัญหานี้ก็ตาม แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาสนา มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185, 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215, 225 การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 โดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อข่มขืนใจให้กระทำการค้าประเวณีตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง ว่าเป็นการกระทำที่เป็นกรรมเดียวกันนั้นไม่ถูกต้อง เพราะแม้เป็นการกระทำในคราวเดียวกันก็ตาม แต่ก็เป็นการกระทำต่อผู้เสียหายแต่ละคนโดยเฉพาะ จึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้ฎีกาในปัญหานี้ จึงไม่อาจแก้ไขโทษได้ เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษาร่วมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามลำดับ และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 3 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวน ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 283, 310, 312 ตี, 317, 318, 319 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9, 12 จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยที่ 1 ขอให้การใหม่เป็นรับสารภาพเฉพาะข้อหาเป็นธุระจัดหาหญิง

อายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีโดยใช้อุบายหลอกลวง ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม, 12 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง, 283 วรรคสาม, 310 วรรคแรก, 312 ตรี วรรคหนึ่ง วรรคสอง, 317 วรรคสาม, 319 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 ซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี ฐานร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 5 ซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร จำคุก 2 ปี ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นไม่ยินยอม (ที่ถูก แม่เด็กนั้นจะยินยอมก็ตาม) และเพื่อให้เด็กนั้นกระทำการค้าประเวณี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 10 ปี ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาหญิงอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี โดยหญิงนั้นจะยินยอมก็ตามเพื่อให้หญิงนั้นกระทำการค้าประเวณี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อข่มขืนใจให้กระทำการค้าประเวณี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 10 ปี รวมจำคุก 47 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 35 ปี 3 เดือน ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง วรรคสาม, 312 ตรี วรรคหนึ่ง วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นไม่ยินยอม (ที่ถูก แม่เด็กนั้นจะยินยอมก็ตาม) เพื่อให้เด็กนั้นกระทำการค้าประเวณี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี มาตรา 9 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 10 ปี ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาหญิงอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อการอนาจารโดยหญิงนั้นจะยินยอมก็ตามเพื่อให้หญิงนั้นกระทำการค้าประเวณี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี มาตรา 9 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาหญิงอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อการอนาจาร แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คง

จำคุกจำเลยที่ 1 รวม 3 กระทง มีกำหนด 12 ปี 6 เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ 3 กระทงละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 31 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยที่ 3 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เพียงว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ และสมควรลงโทษจำเลยที่ 3 เบากว่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ไม่รู้ว่าจำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ไปค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซีย และจำเลยที่ 3 ฎีกาว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดขณะอายุยัง น้อย ถูกยุยงส่งเสริมจากนายอาเหวินสามมีจึงขาดความยั้งคิดไตร่ตรอง สำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์มี ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 เบิกความสอดคล้องกับทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ว่า นอกจากจำเลยที่ 1 พาผู้เสียหายทั้งสามไปถ่ายรูปและเป็นผู้ไปดำเนินการทำบัตรผ่านแดนที่อำเภอสะเดาให้แล้ว จำเลยที่ 1 ยังพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ไปพักที่บ้านของจำเลยที่ 1 เพื่อรอรับเอกสารผ่านแดน ประมาณครึ่งวัน เห็นว่า จำเลยที่ 1 เป็นชาย ขณะเกิดเหตุมีอายุ 30 ปี และมีอาชีพขับ รถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่บริเวณด่านตรวจคนเข้าเมืองแนวชายแดนไทย - มาเลเซีย เป็นเวลานาน ประมาณ 8 ปี ย่อมมีประสบการณ์พอที่จะสังเกตได้ว่าผู้ที่ข้ามไปประเทศมาเลเซียโดยเฉพาะ หญิงสาวที่มีคนพาไปนั้นจะเข้าไปทำงานประเภทใด ดังคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ว่า จากการพูดคุยกับจำเลยที่ 3 ก็พอทราบว่าจำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ไปค้าประเวณี หรือจากการถามผู้เสียหายที่ 1 ว่ารู้หรือไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะถูกพาไปทำงานอะไร เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ตอบว่าไม่รู้และถามจำเลยที่ 1 กลับไปว่าจำเลยที่ 1 รู้หรือไม่ จำเลยที่ 1 กลับไม่ตอบ ซึ่ง พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 รู้ดีแล้วว่าจำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 กับพวกไป ทำงานค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซีย แต่ไม่ยอมบอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ทราบเท่านั้น ทั้งก่อน เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ก็เคยดำเนินการในลักษณะเช่นนั้นให้แก่นางสาวพวิณีและนางสาวอาทิตย์ได้ ข้ามไปทำงานที่ประเทศมาเลเซียมาแล้ว พฤติการณ์และคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ในชั้น สอบสวนจึงฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 1 รู้แล้วว่าจำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ไปค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซีย การที่จำเลยที่ 1 ขับรถพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองจากประเทศไทยไปประเทศมาเลเซียและช่วยทำบัตรผ่านแดนให้ ผู้เสียหายทั้งสามคงเป็นเพียงการเข้าช่วยเหลือและให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 3 ในการพา ผู้เสียหายทั้งสามเดินทางเข้าไปในประเทศมาเลเซียทั้งที่รู้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นความผิด การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นเพียงการสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 มิใช่เป็นการร่วมกระทำความผิด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาบุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้า ปี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม เพื่อให้บุคคลนั้นค้าประเวณี และเป็นผู้สนับสนุนการ กระทำความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้บุคคล นั้นจะยินยอมก็ตาม เพื่อให้บุคคลนั้นค้าประเวณี ที่จำเลยที่ 1 นำสืบและฎีกาปฏิเสธว่าจำเลยที่ 1 ไม่รู้ว่าจำเลยที่ 3 จะพาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ไปค้าประเวณี เพียงขับรถจักรยานยนต์ไปส่ง ผู้เสียหายทั้งสามตามอาชีพของตนนั้น ไม่มีน้ำหนักพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ซึ่ง ความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในความผิดดังกล่าว พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี มาตรา 9 วรรคห้า และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 282 วรรคสี่ บัญญัติให้ต้อง

ระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคนั้น ๆ แล้วแต่กรณี การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษจำเลยที่ 1 เท่ากับจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นตัวการจึงถูกต้องแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ต่อไปว่า สมควรลงโทษจำเลยที่ 3 เบากว่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดไว้หรือไม่ เห็นว่า จากทางนำสืบของโจทก์ ข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 ได้รับความกระทบกระเทือนต่อจิตใจจากการกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นอย่างมากจนเกิดความเครียดอย่างรุนแรงและพูดจาไม่ค่อยรู้เรื่อง กรณีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ทั้งโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดแก่จำเลยที่ 3 ก็เป็นโทษขั้นต่ำในแต่ละฐานความผิดตามกฎหมายแล้ว ศาลฎีกาไม่อาจวางโทษให้ต่ำไปกว่านี้ได้อีก ฎีกาของจำเลยที่ 3 จึงฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 312 ตรี วรรคแรกและวรรคสอง ฐานรับบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี และเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีตามลำดับไว้โดยทุจริต อีกบทหนึ่งนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 พาผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 จากประเทศไทยไปประเทศมาเลเซียเพื่อทำการค้าประเวณีนั้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่มีเจตนาเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการค้าประเวณี มิใช่เป็นการรับตัวผู้เสียหายทั้งสามไว้โดยทุจริต จำเลยที่ 1 และที่ 3 จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 312 ตรี วรรคแรกและวรรคสอง ดังที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษา แม้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่ฎีกาในปัญหานี้ แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ซึ่งศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185, ประกอบด้วยมาตรา 215 และมาตรา 225 จึงสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง และที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 โดยขู่เชื้ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อข่มขืนใจให้กระทำการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง อันเป็นการกระทำความผิดวันนั้น เห็นว่า แม้จะเป็นการกระทำในคราวเดียวกันก็ตาม แต่ก็เป็นการกระทำต่อผู้เสียหายแต่ละคนโดยเฉพาะ จึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้นจึงไม่ถูกต้อง แต่เนื่องจากโจทก์มิได้ฎีกาให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานนี้หลายกรรม ศาลฎีกาไม่อาจแก้ไขเรื่องโทษได้ เพราะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 3 ซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบ ด้วยมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นโดยขู่เชื้ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อข่มขืนใจให้กระทำการค้าประเวณี รวม 2 กระทั่งและจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสี่ ประกอบมาตรา 282 วรรคสอง, มาตรา 282 วรรคสี่ ประกอบมาตรา 282 วรรคสาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคห้า ประกอบมาตรา 9 วรรคสอง, มาตรา 9 วรรคห้า ประกอบมาตรา 9 วรรคสาม และประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 312 ตรี ให้ยก ส่วนโทษสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 และนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · กฤษฎีจิริฐ์ คุณาจิรภรณ์ · เสรี เพศประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/21640-21641/2556>